

Hồi 32

Tái nhập trung nguyên

Q uần ma chỉ còn lại có chín tên lúc này chẳng còn hồn vía nào nữa tên nào tên nấy mặt mày tái mét.

Nhưng đối diện với cừu nhân biết rằng đằng nào cũng chết chúng lấy hết can đảm xuất binh khí cùng hét lên điên cuồng xông vào vây lấy Lâm Đoàn Nghĩa tấn công.

Bấy giờ mặt trời sắp lặn hắt những tia nắng cuối cùng xuống đỉnh đèo làm ánh đao kiếm loé lên chói mắt.

Phương Đạt vỗ tay cười nói:

- Hay lắm sư huynh thật chúng đi.

Lâm Đoàn Nghĩa liền thi triển bộ pháp mới học Hồi Vân bộ thanh ảnh chập chờn giữa quần ma liền tục phát chuồng.

Ba bốn tên trùng chưởng tên bay lên trời tên đập đầu vào đá óc não bắn tung toé.

Còn lại năm sáu tên kinh hoàng lùi lại.

Phương Đạt ngạc nhiên nói:

- Lâm sư huynh, chẳng lẽ bọn chuột đó mà dám xung hùng Trung Nguyên đó sao?

Lâm Đoàn Nghĩa nhận ra bọn này công lực kém xa bọn trước đây bị Lãnh Diện bà bà giết rất nhiều, nghe Phương Đạt hỏi liền đáp:

- Đây chỉ là bọn thuộc hạ bán mạng cho mấy tên cầm đầu Long Tụ Thập Tam Tôn mà thôi.

Lâm Đoàn Nghĩa lấy ra hai mũi Gia Mộc tiễn quát:

- Các ngươi có chịu nói không?

Cả sáu tên lấm lét nhìn nhau nhưng không ai lên tiếng.

Lâm Đoàn Nghĩa thét vang một tiếng vung đôi Gia Mộc tiễn lên...

Chỉ nghe một chuỗi âm thanh vun vút và những ánh chớp màu lục thấp thoáng giữa quần ma, chỉ chốc lát sáu tên theo nhau ngã xuống, máu từ vai sườn chân tay chảy ra như xối.

Lâm Đoàn Nghĩa bước lại gần một tên hỏi:

- Người có chịu nói không?

Tên ma đầu nghiêng răng tròng mắt nhìn chàng đầy thù hận, sau đó gầm lên một tiếng thất khiếu trào máu người giật giật mấy cái rồi nằm yên.

Lâm Đoàn Nghĩa đang đứng sững ra thì mấy tên nữa cũng bắt chước đồng bọn, tự đoạn tâm mạch mà chết.

Phương Thông chột lao tới gần một tên điếm ra mấy chỉ tên kia chột chờ người ra không cử động được nữa.

Chàng ta cười nói:

- Phải giữ một tên đừng để tự sát, bây giờ sư đệ cứ mặc sức tra hỏi.

Lâm Đoàn Nghĩa nhìn Phương Thông khâm phục không ngờ sư huynh chưa từng trải giang hồ mà hành động còn dày dặn hơn mình.

Lúc này chỉ còn duy nhất một tên bị Phương Thông điếm huyết là chưa tự tuyệt.

Chột nghe anh vũ hét lên:

- Có người có người.

Ba huynh muội nhìn quanh nhưng không thấy ai, chột nghe đánh cánh vỗ trên đầu nhìn lên mới thấy một người bạn quái y có đôi cánh dơi lượn lơ trên cao.

Hắn bay cách mặt đất tới hơn hai chục trượng, với cự ly đó Gia Mộc tiễn cũng không sát thương được.

Phương Thông ngạc nhiên hỏi:

- Hắn là ai mà biết bay như thế?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Hắn chính là Phi Long Tôn đó.

Phương Thông cười nói:

- Dù hắn là gì tôn thì cũng là mối tốt cho Anh ca mà thôi.

Quái nhân chùng như chỉ đến kiểm tra hiện trường, sau khi lượn lơ một vòng cất tiếng cười hiểm độc rồi bay đi.

Phương Đạt vỗ tay một tiếng rồi chỉ tới quái nhân quát:

- Bắt lấy.

Hai con chim bay vút đi.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Sư muội cẩn thận, tên kia có Âm Phong độc chưởng và Băng Phách Thân Châm đấy.

Phương Đạt cười nói:

- Sư huynh đừng lo, bản lĩnh của đôi tiểu yêu đó không tầm thường đâu.

Lâm Đoàn Nghĩa cúi xuống tên ma đầu bị Phương Thông điểm huyết, giải á huyết cho hắn.

Tám vãi trùm mặt của tên ma đầu này đã bị bóc mất để lộ bộ mặt của một hán tử chừng ba mươi tuổi, da xanh nhợt như người bị bệnh kinh niên có rúm lại vì khiếp sợ.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Người muốn sống thì khai hết sự thật ra.

Tên kia nói:

- Các hạ sẽ tha không giết chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa gật đầu:

- Ta bảo đảm.

- Vậy thì hỏi đi.

- Người tên gì?

- Tại hạ là Trần Khuê.

- Là người của Long Tự Thập Tam Tôn không sai chứ?

Trần Khuê gật đầu:

- Không sai.

Lâm Đoàn Nghĩa lại hỏi tiếp:

- Thuộc tôn nào?

- Kim long tôn.
- Tôn chủ là ai?
- Thiết Y Long.
- Hấn sai các người làm gì?
- Truy sát các hạ.
- Và tàn sát các nhân vật trên võ lâm nữa?

Trần Khuê không đáp.

Lâm Đoàn Nghĩa tiếp tục tra vấn:

- Các người làm thế với mục đích gì?
- Thân là thuộc hạ chỉ phụng mệnh hành sự mà biết lý do.

Lâm Đoàn Nghĩa dừng một lúc lại tiếp:

- Lần trước hai mươi sáu tên tới đây là người của tôn nào?

Trần Khuê đáp:

- Người của tôn nào chỉ biết thực thi nhiệm vụ của mình, tại hạ không dám hỏi đến việc của tôn khác.

Đột nhiên Phương Đạt kêu lên:

- Mau rời khỏi nơi này.

Trần Khuê tuyệt vọng đưa mắt nhìn Lâm Đoàn Nghĩa đầy cầu khẩn.

Chàng thấy hấn cũng đáng thương thở dài nói:

- Ta đã hứa tha đương nhiên không giết. Hãy mau rời khỏi đây và đừng trở lại làm tay sai cho bọn ác ma đó nữa.

Dứt lời xuất thủ giải huyệt cho hấn.

Tên hấn tử đứng lên chấp tay lạy tạ rồi lao nhanh xuống núi.

Phương Đạt giục:

- Nhanh lên.

Phương Thông hỏi:

- Gì vậy?

- Chết nổ.

Dứt lời phi thân lao nhanh xuống núi.

Phương Thông và Lâm Đoàn Nghĩa cũng vội lao theo.

Họ vừa đi ba chục trượng thì từ trên đỉnh đèo vang lên một tiếng nổ dữ dội đồng thời một vầng lửa bùng lên, cát đá bắn rào rào.

Ba người lướt đi thêm mấy trượng nữa mới quay lại nhìn, thấy ngọn đèo bị chất nổ phá đi sạt một mảng lớn.

Phương Thông thở phào một hơi nói:

- Nếu muội không phát hiện nhanh thì bây giờ chúng ta đâu còn mạng nữa.

Lâm Đoàn Nghĩa hỏi:

- Sư muội làm sao biết được thế?

Phương Đạt cười nói:

- Muội nghĩ thấy mùi khét, đoán là chất nổ thôi. Trước đây cha từng nói ở Trung Nguyên thường có kẻ dùng thủ đoạn này.

Nàng giận dữ nói thêm:

- Người ở Trung Nguyên thật là hiểm ác, nếu bọn chúng rơi vào tay muội thì quyết không tha đâu.

Phương Thông nói:

- Chúng ta đã đi hai ngày đêm, bây giờ đã tối nên kiếm nơi nào ăn một bữa, ngủ cho lại sức rồi sẽ bàn xem nên đi đâu.

Đương nhiên không ai phản đối.

Ở vùng biển dân cư thưa thớt đi mất một canh giờ ba người mới tìm được một tiểu trấn.

Lúc đó đã muộn, sau khi ăn tối xong tìm thuê khách điếm thì chỉ còn lại duy nhất một phòng, chỉ ưu tiên cho Phương Đạt nằm giường còn hai thiếu niên ngồi vào bộ ghế nói chuyện.

Thấy Phương Đạt đóng tai ngồi nghe Phương Thông quay lại nói:

- Nha đầu còn chưa chịu ngủ, thức làm gì?

Phương Đạt hừ một tiếng nói:

- Đi suốt hai ngày y phục toàn bụi và nước biển, huynh bảo muội cứ để thế này mà ngủ được sao?

Phương Thông cười kéo Lâm Đoàn Nghĩa ra ngoài lên phòng ăn nói chuyện.

Chợt thấy lão chưởng quầy bước xuống hỏi:

- Trong hai vị công tử ai là Lâm Đoàn Nghĩa?

Trước đây Lâm Đoàn Nghĩa vẫn tự xưng là Lâm Hưng liền đáp:

- Lâm Đoàn Nghĩa là đệ đệ của tôi, không biết lão trượng hỏi có việc gì?

Chợt nghe cách bàn có tiếng người nói khẽ:

- Cần thận không hẳn nghe thấy, tiểu tử đó chính là Lâm Đoàn Nghĩa võ công rất cao cường.

Giọng một người khác:

- Ta cũng nghe người ta đồn ầm lên chuyện của hắn. Chắc rằng người trong giang hồ thêu dệt thêm mà thôi, Điền lão nhi có biết rõ hắn không?

Lâm Đoàn Nghĩa liếc mắt nhìn sang thấy đó là hai lão nhân bận bạch y tóc đều bạc trắng.

Tuy giọng nói hai người kia rất nhỏ nhưng với thính lực của Lâm Đoàn Nghĩa và Phương Thông thì vẫn nghe được rõ từng lời.

Lão chưởng quầy lại hỏi:

- Nhìn Lâm công tử dáng vẻ phong nho nhã như thế mà sao lệnh đệ lại có ác danh như thế?

Lâm Đoàn Nghĩa nhíu mày hỏi:

- Ác danh thế nào?

- Chẳng lẽ công tử không nghe gì cả sao?

Lâm Đoàn Nghĩa lắc đầu:

- Tại hạ mới từ Đông Hải về đây nên không biết gì. Lão trượng nghe được gì hãy nói rõ xem.

Lão chưởng quầy nói:

- Tiểu lão nhi chỉ nghe khách nhân đồn đãi như vậy còn sai đúng thế nào thì chưa chắc lắm.

- Sai đúng thế nào cứ nói xem.

Lão chưởng quầy xoa tay nói:

- Lão hủ không dám nói.

Lâm Đoàn Nghĩa chợt sa sầm mặt xuống lạnh lùng nói:

- Lão chặn ta hỏi chuyện đã khơi mào ra bây giờ ấp úng không chịu nói là nghĩa lý gì?

Hai bạch y lão nhân liền rời ghế đứng lên bước tới mặt Lâm Đoàn Nghĩa quát:

- Tiểu tử ở đâu dám đến đây gây sự? Ngươi không biết lễ nghĩa gì cả sao?

Lâm Đoàn Nghĩa thấy trong phòng còn há đông khách nhân đa phần là người trong võ lâm, nén nén giận nói:

- Chính lão trượng đó nói oan cho gia đệ mà còn úp úp mở mở nên tiểu khả mới tra hỏi rõ...

Một bạch y lão nhân ngắt lời:

- Đệ đệ ngươi có hành vi bất hảo trong giang hồ đều biết cả, lão chưởng quầy nghe sao nói vậy ngươi hỏi làm gì?

Lâm Đoàn Nghĩa đánh giọng hỏi:

- Hành vi bất hảo thế nào?

- Hiếp dâm tôn nữ của Mi Cổ Thương và một tiểu ni môn hạ của phái Thanh Linh, tàn sát đồng đạo võ lâm các phái tới một trăm hai mươi tám người, đến tàn sát Thiên Phong Bảo có tới sáu mươi một nhân mạng đến gà chó cũng không chừa. Còn đến tận hai phái Võ Đương và Nga Mi giết hại rất nhiều đệ tử. Hành động dâm ác của hấn khiến người trong giang hồ phẫn nộ, trên giang hồ có ai mà không biết?

Lâm Đoàn Nghĩa giận đñe phát run quát lên:

- Nói bậy. Gia đệ chỉ có một mình độc hành độc khứ, sao có thể tàn sát nhiều người như vậy?

- Có gì mà không được? Hấn là truyền nhân của lão quái vật Phương Bất Bình...

- Bốp.

Lão chưa kịp nói hết câu thì Phương Thông lao tới giáng cho một tát làm bắn lùì hai bước hiện rõ năm vết ngón tay đỏ lựng.

Lão trấn tĩnh lại trừng mắt quát:

- Tiểu tặc mau báo tính danh ra.

Phương Thông giằng giọng:

- Ngươi không xứng hỏi, nếu muốn chết thì cứ bào thời gian và địa điểm, thiếu gia sẽ thành toàn cho.

Bạch y lão nhân nói:

- Thôi được lão phu xưa nay vốn khoan dung, ở đây là chỗ làm ăn động thủ không tiện. Canh ba đêm nay hãy đến Bạch Cầu Cương ở phía bắc Chiêu An thành này nộp mạng.

Nói xong cùng lão kia hậm hực bỏ đi.

Chợt ở cuối phòng có một hán tử ghé vào tai một lão nhân chừng năm mươi tuổi ngồi cùng bàn thì thầm nói mấy câu.

Chỉ thấy lão nhân mặt biến sắc hỏi:

- Có chuyện đó sao?

Hán tử đáp:

- Hoàng chưởng quầy đảm bảo là tin tức đó là hoàn toàn chính xác.

Lão nhân khoát tay nói:

- Thôi được, ngươi hãy về báo cho mọi người chuẩn bị đi.

Tên hán tử dạ một tiếng lật đật bước ra khỏi phòng.

Chờ hẵn đi xong, lão nhân vỗ bàn cao giọng nói:

- Lão lục, quý khách đã đến thăm chúng ta nên đi thôi.

Phương Thông ngạc nhiên hỏi:

- Lại thật, lão ta nói với ai vậy chứ?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Lão ta dùng ám hiệu nhưng không biết có liên quan gì đến chúng ta không.

Chợt thấy Phương Đạt bước vào cười hỏi:

- Có chuyện gì náo nhiệt ở đây thế?

Lúc ấy khách nhân các bàn lần lượt trả tiền rồi rời khỏi bàn bỏ ra.

Lâm Đoàn Nghĩa thấy chỉ còn mấy vị khách đều không phải là người trong giang hồ nhìn Phương Thông nói:

- Sư huynh tối nay nhất định dễ xảy ra một trường náo nhiệt đây.

Phương Thông hỏi:

- Làm sao biết được?

Lâm Đoàn Nghĩa đáp:

- Tiểu đệ nhận thấy người nào khi bỏ đi cũng liếc nhìn chúng ta với cái nhìn ác ý.

Phương Đạt cao hứng nói:

- Hay lắm. Mọii đang ngứa ngáy tay chân định đến làm náo một trận thì chúng lùi đi mất cả.

Phương Thông cười nói:

- Ta vừa bắt được một vật không biết ai ném đến.

Nói xong đưa ra một mảnh giấy vo tròn lại.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Chúng ta về phòng xem.

Ba huynh mọii trở về phòng ngồi xuống bàn tiếp tục uống trà, mở mảnh giấy ra xem thấy viết mấy chữ:

- Các người thật to gan nhất là tiểu tử Lâm Đoàn Nghĩa ác danh đã truyền đi khắp giang hồ. Hãy cẩn thận hoá trang mà tra xét.

Lâm Đoàn Nghĩa trầm ngâm nói:

- Xem ra đối phương có thiện ý, nhưng là ai mới được chứ?

Phương Thông xua tay nói:

- Là ai thì mặc chúng, bây giờ mới đầu canh hai chúng ta cứ ngủ một giấc đã, sang canh ba dậy là vừa.

Thế là hai huynh đệ cứ ngục xuống bàn mà ngủ, chỉ một mình Phương Đạt là được ưu tiên ngủ trên giường.

Nhưng trước Bạch Cẩu Cương phía bắc thành Chiêu An lại mang một vẻ kỳ bí rùng rợn. Đây chính là địa điểm mà hai bạch y lão nhân đã thách đấu với Phương Thông.

Nhưng nhìn lại thì không phải chỉ có hai người.

Trên bãi cỏ bằng phẳng tên sườn đồi Bạch Cẩu Cương có tới hai ba chục người đứng lố nhố.

Dưới ánh trăng nhìn thấy rõ đám đông này y phục hỗn tạp, cao thấp khác nhau có già lẫn trẻ, tăng tục đạo đều có.

Một lão nhân nhìn về phía thành tỏ vẻ sốt ruột nói:

- Diêm Vương phán, ngươi đã tám mươi tuổi mà còn mắc lừa hai tên trẻ nít.

Một người khác nói:

- Thần Tiên Đoạt lão nhi ngươi cho rằng chúng không đến hay sao?

- Bây giờ đã đến canh ba rồi có thấy chúng đâu?

Chính lúc ấy từ khu rừng gần đó vang lên một chuỗi cười âm trầm lạnh lẽo, khiến người nghe phải sởn da gà.

Trong quần hùng có người cao giọng nói:

- Tên ác quỷ không ra đây chịu chết còn chờ gì nữa?

Dứt lời một hoàng y lão nhân bước ra phía trước quần hùng.

Giọng nói từ trong rừng lại vọng tới lạnh như băng:

- Ngươi muốn chết sớm thì có gì đâu chứ?

Tiếp theo một nhân ảnh lướt ra.

Đó là một thiếu niên bạch y diện mạo rất tuấn tú chỉ là giữa huyệt mi tâm có thấp thoáng sát cơ.

- Tên nào muốn gặp Diêm Vương trước?

Hoàng y lão nhân nói:

- Lão phu xưa nay chỉ có một chiêu là phân sinh tử...

Người vừa xuất hiện ngắt lời:

- Sinh Tử Phán, hôm nay ngươi sẽ biết thế nào là một chiêu phân sinh tử.

Dứt lời lướt tới hai bước vung chưởng đánh ra.

Chỉ thấy một luồng khói lam ập thẳng tới người hoàng y lão nhân, lão vừa đưa chưởng lên thì nghe bình một tiếng, lão bị bắn xa hai trượng miệng hộc một vũng máu giãy mấy cái rồi nằm yên.

Sinh Tử Phán, danh lừng thiên hạ võ lâm cùng hai cao thủ tuyệt đỉnh khác là Thừa Sai Khách và Diêm Vương phán đánh thành bình thủ không phân cao hạ, sáu mươi năm trước chỉ bại dưới tay Phương Bất Bình mà thôi, những người còn lại không ai vượt nổi qua mười chiêu thế mà bây giờ mới một chưởng đã chết dưới tay một thiếu niên ai thấy mà chẳng kinh hồn bạt vía?

Từ trong đám quần hùng có hai lão nhân lao ra quát:

- Tiểu tử tiếp lão phu một chiêu.

Dứt lời chưởng phát.

Kinh phong nổi lên như bão lốc làm mặt đất cày lên, cây cối trong khu vực mười trượng chuyển mình rãng rặc lá rụng ào ào.

Thiếu niên đưa chưởng lên...

Bình một tiếng hai lão nhân cùng rú lên bật lại giữa đám quần hùng.

Hai người nhẩy lên đỡ lấy nhưng khi nhìn lại thì hai lão nhân đó đã tuyệt khí rồi.

Bạch y thiếu niên hừ một tiếng nói:

- Kẻ nào muốn nhanh về cõi cực lạc thì mau báo tính danh ra Lâm Đoàn Nghĩa ta không giết những kẻ vô danh.

Nghe mấy tiếng Lâm Đoàn Nghĩa mọi người đều biến sắc cũng rút binh khí ra cầm tay.

Thêm hai lão nhân khác tiến lên trước báo danh hiệu:

- Thần Tiên Đoạt.

- Diêm Vương Phán.

Lời vừa dứt hai nhân ảnh bổ tới Lâm Đoàn Nghĩa vung hai thứ binh khí đánh ra.

Bạch y thiếu niên vung chưởng lên phát ra hai luồng khói màu lam.

Diêm Vương Phán và Thần Tiên Đoạt lão đảo lùi lại hai bước binh khí rời khỏi tay ngã ngục xuống.

Cũng chỉ có một chiêu hai cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm một thời táng mạng, nếu Lâm Đoàn Nghĩa không luyện thành một loại chưởng pháp cực độc thì sao có thể giết người trong chớp mắt như thế được?

Bạch y thiếu niên quét mắt nhìn quần hùng cười hắc hắc hỏi:

- Thiếu Lâm, Võ Đương, Nga Mi, Côn Lôn, Nam Nhạc, Cửu Hoa... các người cùng nguyện ý cùng nhau về chín tuổi phải không?

Dứt lời phất tay áo đánh ra.

Trong quần hùng lại có năm người ngã xuống.

Chợt từ trên ngọn cây cách vài chục trượng vang lên giọng nói lạnh lùng:

- Tiểu tử ngươi thật ác độc xứng danh là Phan Diện Độc Lang.

Tiếp đó một người trùm khăn bịt mặt từ trên cây nhảy xuống.

Lâm Đoàn Nghĩa hơi sững người ra trong chốc lát nhìn người kia hỏi:

- Các hạ cũng muốn gia nhập vào đám oan hồn này ư?

Người bịt mặt cười hắc hắc đáp:

- Chưa ai dám nói với lão phu bằng giọng đó.

- Nhưng Lâm mỗ dám.

- Hãy tiếp lão phu một chưởng rồi hãy nói.

Dứt lời đánh ra một chưởng.

Chưởng kinh làm xoáy lên một cơn lốc cuốn đất đá bay rào rào.

Bạch y thiếu niên thấy vậy lao vút vào rừng từ xa ngoài đầu lại nói:

- Thì ra là Xích Hồ Tổng lão nhi, thiếu gia tối nay bận việc, tha chết cho ngươi.

Người bịt mặt được gọi là Xích Hồ Tổng lão nhân hừ một tiếng tung mình lao đi...

Lâm Đoàn Nghĩa chỉ một chưởng giết chết Sinh Tử Phán, Diêm Vương Phán, Thần Tiên Đạc, hai lão nhân khác và năm cao thủ của ba phái Thiếu Lâm Võ Đương Nam Nhạc, thế mà Xích Hồ Tổng Công Đạc mới đánh một chưởng đã sợ chạy mất đi thật là điều khó hiểu.

Tuy võ công của Tổng Công Đạc lừng danh giang hồ nhưng so với Diêm Vương Phán, Sinh Tử Phán và Thừa Sai Khách chưa phải là hơn nhiều lắm.

Chẳng lẽ hắn có gì úy kỵ.

Quần hùng xông xao nghị luận một lúc rồi dần dần tản khai chỉ còn cao thủ các phái có người bị giết còn ở lại để lo xử lý hiện trường.

Trong thành vang tiếng mõ cầm canh.

Đang giữa canh ba.

Chính lúc ấy thì có ba nhân ảnh hướng tới Bạch Cầu Cương một lục một lam và một bạch.

Đến gần bãi lam y nhân đi trước đưa mắt nhìn quanh ngạc nhiên nói:

- Lạ thật, hai lão nhân đó đã tám chín mươi tuổi chẳng lẽ còn thất ước?

Bạch y nhân đi thứ hai nói:

- Không đâu, sư huynh không nghe dọc đường người ta đều nói là có rất đông cao thủ võ lâm tập trung ở bãi Bạch Cầu Cương mà.

Đi thứ ba là một lục y thiếu nữ chạy tới giữa bãi nhìn một lúc rồi kêu lên:

- Xem này ở đây vừa xảy ra một cuộc sung sát, đất bị cày tung có rất nhiều vết máu còn chưa khô nữa.

Ba người này chính là Lâm Đoàn Nghĩa với hai vị Phương gia huynh muội.

Sau khi ngủ một giấc sang canh ba họ mới tới chỗ hẹn, nhưng đến nơi thì cuộc chiến đã kết thúc.

Phương Đạt lắng tai nghe rồi chợt nói:

- Tiểu muội nghe có tiếng đào đất, chắc rằng người ta đang chôn cất tử thi.

Lâm Đoàn Nghĩa nói:

- Để tôi đến đó xem.

Lời còn chưa dứt thì có mấy người lướt tới hiện trường.

Phương Đạt cười nói:

- Chúng tôi rồi, hai vị ca ca hãy đứng đây đón tiếp bằng hữu để muội đi xem ai bị giết.

Nói xong lách mình đi ngay.

Vừa lúc ấy chín mươi nhân ảnh bổ tới vây lấy hai thiếu niên.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>